

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 6	15. Marts 1915	64. Aargang

Frelse for Levende og Døde.

Tale, holdt af Præsident Charles W. Penrose for Utahs genealogiske Forening den 19. August 1909.

(Sluttet.)

Men de ville ikke alle blive frelste i det samme Herlighedsrige. Dette vilde være uretfærdigt. Gud er retfærdig saa vel som naadig. Hans Naade og Retfærdighed gaa sammen. Det ene Princip kan ikke strække sig saa vidt, at det andet ikke sker fuld Fyldest. Der er evige Principer, fra hvilke Gud selv ikke kan afvige og samtidig være Gud. Herren følger i sin Regjering Retfærdighedens evige Principer. Disse lærer han sine Børn, og i samme Grad, som vi rette os efter disse Retfærdighedsprinciper, vil vor Magt, vor Herlighed, vor Ære, vor Glæde og vor Ophøjelse blive i de evige Verdener. Evangeliet bliver prædiket til Mænd og Kvinder i Kjødet, og hvis de omvende sig og blive døbte i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn af En, som har guddommelig Autoritet, og modtage den Helligaand gjennem Haandspaalæggelse som en Gave fra Gud til at oplyse deres Sind og lede dem ind i al Sandhed, og de forblive i Sandheden og i Ordets inderligste Betydning døbes til Kristus, da ville de, naar Kristus viser sig i sin Herlighed, være hos ham og blive talte blandt hans Juveler. De ville tilhøre Kristus ved hans Komme. De ville have Del i den første Opstandelse. De ville blive blive iklædte Herlighed, Ære og udødeligt Liv og dvæle i Faderens og Sønnens Nærhed for stedse. De ville blive kronede og forlenede med hans almægtige Kraft; og de, som tilhøre dem, formedelst Blodets Baand, ville, hvis de ogsaa forblive tro

mod Herren, blive delagtiggjorte i denne Herlighed sammen med dem, Hustruen med Manden og Børn med deres Forældre. Begyndelsen af deres kommende Herlighedsliv vil danne Grundvolden til deres Familieregjering og Udvikling under deres evige Fader i Tidsperioder uden Ende; og deres Forøgelse i Antal, deres forøgede Indflydelse i de evige Verdener, deres Bæxt paa Intelligensens Omraade og deres evige Fremskridt i Alt, hvad der er godt, ædelt og saliggjørende, vil ingen Ende have. Dette er Herligheden i det „celestiale" Rige, den Herlighed, som Solen er et Forbillede paa. Dernæst er der andre, som, medens de leve, ikke annamme Kristi Evangelium, men senere annamme det i Aandernes Verden, og de ville modtage en „terrestrial" Herlighed, hvilken mindre Herlighed Maanen symboliserer. Der vil være Millioner blandt Hedningenationerne, som ikke kjendte Gud paa Jorden, men som ville modtage Sandheden i den næste Verden, og de ville modtage en Herlighed af den Lysfylde, jeg her i Korthed har omtalt. Dernæst er der et stort for dødelige Mennesker ukjendt Antal af Aander, som ville blive førte til Straffestedet som Følge af Herrens strenge og evige Retfærdighed. Nogle ville, sammenligneljesvis, blive straffede med faa Slag, medens andre ville blive straffede med mange. Nogle ville maaske faa Tilgivelse i den tilkommende Verden for Synder, som de ikke omvendte sig fra i denne, medens andre maaske maa „betale den sidste Hvid", førend de blive udfriede af Fængslet. Den evig retfærdige Gud vil tilmaale Enhver, hvad der tilkommer ham, eller hende; thi, som Skriften lærer: „Enhver skal blive dømt efter sine Gjerninger." Imidlertid, formedelst Jesu Kristi Forløsnings Kraft ville disse Aander, naar de ere villige til at modtage Evangeliet og rette sig efter dets Vilkaar, blive bragte ud fra Pinestedet, Lidelserne og Sorgen og modtage den Grad af Herlighed, som er i Overensstemmelse med deres Tilstand og hvad de kunne modtage. Denne Herlighedsgrad er kaldet den „telestiale" Herlighed eller en Herlighed som Stjernernes Glands; og som een Stjerne er forskjellig fra en anden i Lysglands, saaledes vil ogsaa de Menneskers Tilstand blive, som efter udstaaet Straf modtage Frelse i dette Rige.

Apostelen Paulus belærte de Hellige i sine Dage om disse tre forskjellige Herlighedsriger, idet han siger til Korinthierne: „Een er Solens Glands, en anden Maanens Glands, en anden Stjernernes Glands; thi een Stjerne overgaar den anden i Klarhed. Saaledes er ogsaa de Dødes Opstandelse." (1. Korr. 15 : 41, 42.)

Herrens evige Retfærdighed og hans evige Naade vil hver for sig gjøre sig gjældende overfor hvert enkelt Individ, naar han udøver Dom, og Enhver vil modtage Belønning eller Straf i Forhold til sine Gjerninger. Han vil ikke som Mennesket alene dømme efter, hvad Øjet ser og Øret hører, men han vil dømme retfærdigt og regne med det menneskelige Hjertes Bevæggrunde og Hensigter. Menneskene stræbe

somme Tider at gjøre det rette, men have af en eller anden Grund ikke Held med sig i deres Bestræbelser, og Herren vil da dømme dem i Henhold hertil. Der er Folk, som fra Fødselen af have visse Hang og Tilbøjeligheder; Andre leve fra Barndommen af under saa daarlige Omgivelser, saa de stedse ere udsatte for Fristelser til at gjøre, hvad der er ondt. Herren vil tage alle disse Ting i Betragtning, naar han dømmer. Den, som med Villie gjør det Onde, vil høste Ondt, vil høste Straf som Løn. Der er en evig Gjengjældelses-Lov, fra hvilken Herren ikke kan vige tilside. Ethvert Træ vil bære sine egne Frugter. Enhver Sjæl vil frembringe Planter af den Karakter og de Ejendommeligheder, hvoraf Sæden bestaar. „Thi hvo, som saar i sit Kjød, skal høste Forkrænkelse af Kjødet; men hvo, som saar i Aanden, skal høste det evige Liv af Aanden." (Gal. 6 : 8.)

Disse Evangelie-Principer kunne med Rette, tænker jeg, kaldes et tilbørligt liberalt Evangelium. Men vi fortjene ingen Ros for at have udfundet, hvilke Evangeliets sande Principer ere. De vare ikke udtænkte af den unge Profet Joseph Smith, der forøvrigt blev udskjældt for en uvidende Person, en Daare og Tosse. Nej, han udtænkte ikke de herlige Retfærdighedsprinciper, som jeg i Korthed har omtalt. Jesu Kristi Evangeliums Principer bleve aabenbarede fra det Høje. De kom til Jorden formedelst Guds Røst fra de evige Himle. De ere altfor fuldkomne til, at dødelige Mennesker kunde have udtænkt dem. De ere i Sandhed af guddommelig Karakter. Principerne vedrørende Evangeliets Forkyndelse for hedengangne Aander og Daab for de Døde, jeg i Korthed har heutydet til i denne Eftermiddag, ere et omfattende, stort og dybt Princip og række til alle af den menneskelige Familie, fra Adam, vor Stamfader, til de seneste Slægter. Alle Mennesker — Hedningerne, Nationerne, som kalde sig selv „kristne", Jøderne, Muhamedanerne, Fritænkerne, alle „Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk" — skulle høre det eneste sande Evangeliums Principer enten i dette Liv eller i det næste. Evangeliets hellige, frelsende Lærdomme skulle lyde i ethvert Øre. Nogle ville maaske sige: Hvorledes kunne vore Øren høre, efter at vi ere døde? Til Saadanne, der ikke kjende meget til de Ting, som kaldes aandelige, vil jeg sige: Menneskets Aand er en Væsensenhed, en Personlighed eller personlig Substans. Vor Aand er ikke en Mythe, eller blot et Aandepust. Ganske vist er vor Aand en finere Substans end Legemets Dele, ja, og af en saadan Beskaffenhed, at vi aldeles ikke kunne paavise dens Substandsdele i vor kjødelige Tilværelse. Men naar Aanden forlader Legemet, er den en individuel Personlighed med samme Figur og Form som Legemet, fordi Legemet er tilpasset efter Aanden. Somme Tider er Aanden midlertidig forkrøblet, hvad Skikkelsen angaar, for at svare til Legemet, nemlig hos Krøblinger; men det er Undtagelser. Menneskets Aand er en Søn eller Datter af Gud, skabt i

hans Billede og Lignelse. Jesus var Faderens „Herligheds Afglands og hans Væsens udtrykte Billede", og vi ere hans Brødre og Søstre. Han er, som det udtrykkes i Skriften, vor „førstefødte" Broder, „Begyndelsen til al Guds Skabelse" i den aandelige Verden, og den „enbaarne" i Kjødet. Naar Aanden forlader Legemet, er den, som den var, før den indtraadte i Legemet, en Individualitet, som kan gjøre Fremskridt, som kan høre, modtage eller forkaste, et Individ, som har Handlefrihed i sin Sfære med Magt til at gjøre Godt og Magt til at gjøre Ondt. Og alle disse Aander ville blive samlede i Klasser. Enhver Aand vil, naar den forlader Legemet, ganske naturligt gaa til den Klasse, hvor den hører hjemme, lige saa naturligt, som enhver Ting paa denne Jord tiltrækkes af Jordens Midtpunkt. Det vil ogsaa blive saaledes i Aandernes Verden; thi jordiske Ting ere dannede med de aandelige Ting som Forbillede. Saaledes vil ethvert Individ faa Lejlighed til enten før eller senere at høre og modtage Sandheden. Og, Gud være takket, vi have modtaget sikker Forvisning om, at Tiden vil komme, da det overvejende Flertal af den menneskelige Familie med Beredvillighed vil bøje Knæ for Gud, vor evige Fader, og anerkjende Jesus Kristus, vor ældste Broder i Forudtilværelsen, som deres Forløser. De ville modtage Evangeliet i Aanden, hvis de ikke gjorde det i Kjødet; og da ville de blive dømte „Enhver efter sine Gjerninger". Vor fælles Fader vil finde et Virkefelt for dem alle et eller andet Sted i sit store Univers, hvor de kunne fylde deres Skabelses Maal, hvor de kunne udvikle sig og bestandig skride fremad, lære mere og mere, blive bedre, mere intellektuelle og mere aandsfuldkomne og slutte sig til Gud den almægtige med Hensyn til hans store og herlige Planer vedrørende hans Børn.

Dette er Kristi Evangelium, saaledes som vi forstaa det. Stil nu disse Principper sammen med den Religion, som er almindelig hyldet i den kristne Verden af Folk, som sige, at vi — netop fordi vi ikke tro, som de gjøre — ere uliberale og trodsige. Hvad sige de saakaldte orthodoxe Theologer til os? „Hvis Du ikke tror paa Jesus, medens Du lever, vil Du, naar Du dør, gaa til Helvede". Hvis vi spørge dem, hvad der menes med Helvede, saa sige de: „Helvede er det Sted, der er bestemt for de Vantro, hvor de skulle vrides for evig i Pine uden at opbrændes. Helvede er Søen af Ild og Svovl, hvor der skal være Graad og Tænders Gnidsel, saa frygtelig, at vi ikke kunne skildre Pinen". Slige Forklaringer modtage vi fra mange af disse „Kristne". Og nogle af dem fortælle os endogsaa, at Herren „efter sin hellige Udvælgelse har forudbestemt Nogle til evig Salighed og Andre til evig Fordømmelse med Djævelen og hans Engle." Saadanne Lærdomme findes imidlertid intetsteds i Skriften.

Hvorledes skulle vi forstaa Udtrykket „evig Fordømmelse?" Benyttes

dette Udtryk i Bibelen? Ja! Hvis jeg havde Tid til det, vilde jeg læse hele Forklaringen i 19. Stykke af Pagtens Bog med Hensyn til dette Emne. Jeg vil i Korthed henvise dertil. Herren aabenbarede til Joseph Smith, at „evig Straf er Guds Straf", betyder den Eviges Straf og er et Udtryk, der er benyttet af ham som Følge af, at han er evig, men det betyder ikke i denne Forbindelse evigvarende Straf — altsaa: „evig Straf" betyder Evighedens Straf tildelt af Herren, men ikke en evigvarende Revselse. Meningen med Udtrykket kan ogsaa forklares saaledes: Guds Væsen er evigt, han har evige Love og evige Straffe; og de, som ikke ville adlyde hans Befalinger, maa lide Straffen, som naturlig medfølger, hvad enten den har den ene eller den anden Karakter, og hvad enten Straffen skal vare længe eller kort. Ethvert Individ, som overtræder Herrens Befalinger, vil modtage netop den Straf, som Guds evige Retfærdighed vil udmaale til ham. Jeg vil belyse dette ved et Exempel, taget fra vort jordiske Liv. Forestil Eder et Fængsel. Nogle Personer blive dømte til 6 Maaneders Fængsel, og naar den Tid er tilende, blive de løsgivne. Men Fængslet er der endnu, og dersom Andre overtræde det menneskelige Samfunds Love, ville ogsaa de blive idømte en Fængselsstraf. Med andre Ord: Straf for Overtrædelse er et evigt Princip, ligesom Belønning for udvist Gudsfrygt er det. Gud, den evige Faders Domme ere af en evig Natur. Men han er retfærdig, og Straffen, Overtræderne modtage, vil svare til Forbrydelsens Natur. Have de kun fortjent „faa Slag", ville de ikke faa mange; have de fortjent „mange Slag", ville de ikke slippe med faa. Hvis de bør betale „den sidste Hvid", før de blive udløste af Fængslet, ville de forblive i Pinestedet, indtil Herren i sin Retfærdighed kan sætte dem fri. Hvis der er Omstændigheder forbundne med deres Fangenskab, som gjøre det muligt, at de kunne faa Tilgivelse, naar deres Straf har varet en Tid, da ville de blive tilgivne og udfriede fra Fængslet.

Kristus har paany organiseret sin Kirke paa Jorden, for at hans frelsende Evangelium kan blive proklameret af hans Præstedømme, ikke alene medens de leve i Kjødet, men ogsaa i Aandernes Verden, efter at de have forladt denne jordiske Tilværelse. Kirken paa Jorden er forenet med Kirken i Himlen. Profeten Joseph Smith — som led Martyrdøden for Forkyndelsen af Guds Ord og Vidnesbyrdet om Jesus, og som netop ved sin Martyrdød beseglede dette Vidnesbyrd med sit Blod — og hans Broder Hyrum aabnede Udfrielsens Dør for de Fangne blandt Aanderne i de sidste Dages Evangeliehusholdning, eller „Tidernes Fyldes Husholdning", ligesom Kristus aabnede Fængslets Døre for dem, som havde været gjenstridige i Noa Dage, da han efter sin Død „gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring". (1. Peter 3, 19.) „Thi derfor er Evangelium forkyndt for de Døde, at de vel

skulle dømmes for Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden." (1. Peter 4, 6.) Vore Apostler, Ældster og Brødre, som have fulgt efter dem; som have ofret deres Liv for Sandhedens Sag, og som ere blevne udslidte i Herrens Tjeneste, i nidkjær Virksomhed for Menneskeslægtens Frelse, de virke hinsides Sløret blandt Aanderne, som sidde i Mørke. Vi, som endnu leve paa Jorden, forvente at følge dem, naar vort jordiske Arbejde er tilendebragt; og Præstedømmets Fuldmagt, som Gud har givet os, for at vi kunne være i Stand til med Kraft at virke for kjødelige Menneskers Frelse og Ophøjelse, vil blive vor Fuldmagt og Kraft, naar vi forlade denne korte jordiske Prøvestand og forene os med de Afdødes Aander. Evangeliet vil blive prædiket og forklaret for ethvert Menneske enten her i Livet eller efter Døden. Kristus prædikede Evangeliet saavel til dem, som vare døde, som til de Levende, og vi forvente, at det skal forundes os at følge i hans Fodspor efter hans Forjættelse. Han sagde: „Sandelig, sandelig siger jeg Eder, hvo, som tror paa mig, de Gjerninger, som jeg gjør, skal og han gjøre, og han skal gjøre større end disse, thi jeg gaar til min Fader. Og hvadsomhelst I bede om i mit Navn, det vil jeg gjøre, at Faderen maa forherliges ved Sønnen." (Joh. 14 : 12, 13.)

Mine Venner! I det, jeg har sagt, har jeg i Virkeligheden kun meget svagt berørt det store Emne vedrørende Menneskeslægtens Frelse. Vor himmelske Fader forudberedte Saliggjørelsens Plan, førend denne vor Jord rullede ind i Tilværelsen og indtog sin nuværende Stilling blandt Universets Kloder, og førend „Hjørnestenene vare lagte" — hvorved menes, førend Organisationsgrundprinciperne vare udførte, da „Morgenstjernerne sang tilsammen og alle Guds Sønner udbrøde i Frydераab", og da Jesus, vor ældre Broder, var forudbestemt til at blive „Offerlammet", der skulde lide Døden for Verdens Synders Skyld. Og Lucifer, som var nedkastet med sine Skarer, og som leder Menneskene paa Afveje, vil ikke vinde Sejren. Han vil ikke triumfere over vor Gjenløser. Kristus vil „tilintetgjøre Døden, og ham, som har Dødens Magt, nemlig Djævelen", og han vil, som jeg har læst for Eder, forløse alle Mennesker, alle sine Brødre og Søstre formedelst sin Forløsningsdød. De hedengangne Aander, som ere i Fængsel, ville blive bragte ud fra Fængselsmørket og opnaa en eller anden Grad af Herlighed. Blandt de „mange Boliger", der findes i vor himmelske Faders udstrakte Rige, ville de efter udstaaet Straf finde et Opholdssted og Virkefelt, hvis Karakter stemmer med deres aandelige Forfatning, og hvor de udfriede kunne bøje deres Knæ for Herren og føle sig lykkelige. Thi ligesom Adam faldt, for at Menneskene maatte blive til, „Menneskene ere til, for at de kunne nyde Glæde." (2. Nefi 2 : 25.) Gud har skabt os og givet os Liv paa Jorden, for at vi skulle blive lykkelige og glade.

Brødre og Søstre! Lad os passe paa, at vi, som have modtaget Evangeliet, stedse maa være ledte ved Evangeliets Aand eller den Hellig-

aand og være kjærlige imod hinanden og bestræbe os paa at være venlige mod Alle i Verden, selv mod dem, som forfølge og bespotte os og falskelig beskylde os for at være onde og syndefulde. Nær ikke Hadets og Hævnens Aand i Eders Hjerter; thi Hævnen hører Herren til; „Jeg vil betale, siger Herren". Apostelens Formaning lød: „Hævner Eder ikke selv, I Elskelige, men giver Straffen Tid." Lad os stedse være i Besiddelse af de bedste Følelser overfor Enhver. Lad os sige: „Fader, tilgiv dem, thi de vide ikke, hvad de gjøre" O! jeg ønsker, jeg med Sandhed kunde sige dette om nogle af dem, som tale ilde om os — at de ikke vide, hvad de gjøre. Jeg vilde da i Hjertet føle Sympathi med dem; men jeg veed bedre. Mange vide, hvad de gjøre, og naar de lyve om os, da gjøre de det med Villie, med fuld Kjendskab til, at det, de sige, er usandt. Men ogsaa i disse Tilfælde maa vi overlade dem i den evige Faders Hænder, thi han vil dømme og udøve en retfærdig Dom. Vi have Grund til at beklage slige Bagvaskere; thi saa sikkert som, at Solen staar op og gaar ned, og saa sikkert som, at Retfærdigheden stedse vil ske Fyldest, ville de ikke kunne undgaa Følgerne af deres onde Gjerninger. Lad os hjælpe hinanden paa Livets Vej og blive til Trøst og Velsignelse for Alle, med hvem vi søge Samkvem, i Stedet for det modsatte. Læg alle onde Følelser tilside, Misundelse, Hang til at finde Fejl ved Næsten, Vrede, Tilbøjelighed til at sige og gjøre, hvad der er forkert, og lad Aanden, som kommer fra Kristus, vor Forløser, gjennemtrænge vor Sjæls Inderste og inspirere og oplive os. Jeg veed, at denne Aand tilhører Kirken. Jeg veed, at dette er en Virkelighed. Jeg veed, at Kirken, vi tilhøre, er Kristi Kirke, at han er med Kirken, at vi have modtaget Aabenbaringer fra ham, og at hans Aand er skjænket os. Jeg veed det af lang Erfaring. Jeg veed, hvad jeg taler om, lige saa vist, som jeg veed, at jeg staar her. Jeg veed, at dette Værk vil bestandig skride fremad. Det kan møde Modstand. Evangeliets Fjender kunne forene sig og lægge Planer for at hindre dets Fremgang, og Modstanden kan komme som en mægtig Flodbølge; men vi ere forjættede, at intet Vaaben, som bliver vendt imod Guds Værk, skal gjøre det nogen Skade, og at den Tunge, som taler imod Værket, skal Gud fordømme. Sandheden vil sejre. Det gjengivne Evangelium vil blive prædiket til al Skabningen; de oprigtige af Hjertet ville blive uddragne fra Syndens Lande, og Guds Rige vil blive opbygget. Kristus, vor Forløser, vil sikkert komme og al Jorden blive forløst fra Sorg, Synd og fra Satans Magt. Jesus vil regjere fra Zions Bjerg og Jerusalem med stor Herlighed, og en rig Belønning venter alle dem, som forblive tro i ham.

Jeg beder, at Herren vil hjælpe os hver især til at udføre en Part af dette store og herlige Guddomsværk til Frelse for Menneskeslægten, og at vi maa blive værdige til at modtage Livets Krone i vor Faders Rige for Kristi Skyld. Amen.

Mandag den 15. Marts 1915.

„Ud af smaa Ting kommer det, som er stort".

Denne Udtalelse, der findes i Mormons Bog (Alma: 37. Kap. 6. V.) samt i Lærdommens og Pagtens Bog (64. Stykke, 33. V.), kan ogsaa finde Anvendelse paa den kvindelige Hjælpeforening blandt de Sidste-Dages Hellige. Foreningen, som blev organiseret for 73 Aar siden, var kun ringe i Begyndelsen; i det første Møde var der kun 18 Søstre tilstede, men i Dag har den et Medlemsantal paa ca. 45,000. Hvad Foreningens Virksomhed angaar i den skandinaviske Mission i Aaret 1914, kunne vi henvise til den her i „Stjernen" gjengivne Rapport, som taler meget rosende for Søstrene i disse adspredte Egne, og vi nære ingen Tvivl om Virksomhedens Fortsættelse og gode Udfald i Fremtiden.

Der er imidlertid et Arbejde, som hører under nævnte Forenings Virkeomraade, men som muligvis ikke vil blive indbefattet i nogen speciel Rapport. Gjerningen, vi hentyde til, er desuagtet af ligesaa stor Betydning som det, der regelmæssig bliver rapporteret, og er en Gjerning, som særlig vedrører erfarne Kvinder.

Det er bevisligt, at der i alle religiøse Samfund findes flere Kvinder end Mænd, og det er som Regel Kvinderne, der møde i disse forskjellige Samfunds Kirker og Forsamlingshuse for at lytte til Præsternes Taler, medens Mændene som oftest søge Adspredelse sammen med Venner paa Forlystelsessteder af forskjellig Slags. Grunden hertil skulle vi ikke her nærmere komme ind paa; vi ville kun sige, at Forklaringen ligger maaske i, at Kvindens Hjerte er mere ømt end Mandens og mere modtageligt for det religiøse. I Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Menighed findes der ligeledes et Flertal af Kvinder, og blandt dem er der ogsaa unge Kvinder, som paa Grund af, at de have forenet sig med et upopulært Samfund, maaske ere udstødte fra deres Hjem og saaledes for en stor Del ere overladte til sig selv. Det er særligt paa disse unge Mennesker, vi ville henlede den kvindelige Hjælpeforenings Medlemmers Opmærksomhed, idet vi tro, at et velvilligt Ord, et moderligt Raad og en kjærlig Indbydelse til den hjemlige Arne, som nogle af dem savne, vil tjene til at beskytte dem imod den Strøm af Synd, som nu opfylder den ganske Verden. Det er en velbekjendt Sag, at der overalt findes onde, vederstyggelige Personer, som ene søge deres Glæde i at ruinere de Svage og Ubeskyttede i Samfundet. Da vor Religions Principer ere af den højeste ideale Karakter, paahviler det os nødvendigvis at modarbejde Synd paa det

alvorligste i enhver Skikkelse og paa alle Maader samt ved alle Lejligheder værne om Dyden, der betragtes som mere dyrebar end selve Livet, da den er en af de yndigste Blomster, der kan pryde Nogen saavel her i Livet som i Døden. Vor fælles Stræben bør derfor gaa ud paa at værne om denne ædle Blomst samt om alle andre ædle Egenskaber hos Mennesket og lade Agtelsen for disse Dyder blive skreven med uudslettelige Træk paa Hjertets Tavler og blive indprentet i Tanken hos Alle, som tilhøre vort Samfund, saavel de Unge som de Gamle. Da vi i alle Maader højlig skatte det prisværdige Arbejde, som Hjælpeforeningerne udføre overfor de Gamle, Syge og Fattige, ville vi ogsaa i ovennævnte Henseende meget skatte deres Bistand, da det her gjælder baade timelig og aandelig Frelse.

Søster Smith nævner i sin Skrivelse, som findes optaget i dette Nr. af „Stjernen", at ligesom Engelen i Kornelius' Hus kan Kvinden underrette de Sandhedssøgende om, hvor der findes en saadan Person, som har Ret til at udføre Evangeliets frelsende Ordinancer. Dette er en velsignet Sandhed, og ædle Kvinders Virksomhed have ofte baaret rige Frugter. En ung Søster, som tilligemed andre af sit Kjøn var beskikket til Søndagsmissionens Tjeneste i Kjøbenhavn for nogle Aar tilbage, kom under sin Virksomhed ind til en Familie, som syntes at være modtagelig for det Budskab, hun bragte den. Hun henviste imidlertid Familiefaderen til Præsidenten for Menigheden, som senere aflagde Besøg i Hjemmet hos Familien, der efter en kort Tids Forløb blev indlemmet i Kirken ved Daab. Den nye Broder arbejdede sammen med tre andre Mænd, som han indbød til de Sidste-Dages Helliges Møder, der den Gang afholdtes i Store Regnegade, hvor de fik Vidnesbyrdet om det gjengivne Evangelium at høre. Alle tre Mænd med deres Familier forenede sig med Kirken ved Daab og emigrerede senere til Utah; ligeledes den førstnævnte Familie. De tre af disse Mænd have alle virket i Missionens Tjeneste siden den Tid, den ene i De forenede Stater i Amerika. Een af disse Mænd har udført to Missioner i England; een af dem har to Gange virket som Missionær i Danmark, og mange oprigtige Mennesker have annammet det himmelsendte Budskab ved disse Mænds Virksomhed. Dette er dog ikke Alt; thi Evangeliets Sædekorn, som blev lagt i Jorden, vedbliver at gro og bliver tilsidst til et stort Træ. Mange af disse Søskende, som paa Grund af hine tre Missionærers Virksomhed kom i Kirken, have uden Tvivl gjort større Fremskridt i den Gjerning, som tilhører de Sidste-Dages Evangelie-Husholdning, da Alt skulde samles under eet Hoved udi Kristo, baade det, som er i Himmelen, og det, som er paa Jorden. Arbejdet, som henhører til de Dødes Forløsning: at Evangeliet prædikes for dem i Aandernes Verden, og at deres Slægt og Venner her paa Jorden lade sig døbe for disse Afdøde, er blevet udført af førnævnte Personer

for Tusinder af deres hedengangne Slægt og Venner, og muligvis er alt dette sket som Følge af den omtalte unge Søsters Missionsarbejde hin Søndag i Aaret 1882. Derfor hedder det ogsaa: „Se, jeg sender Eder ud for at give Eders Vidnesbyrd og advare Folket, og det tilkommer Enhver, der er bleven advaret, at advare sin Næste." Der siges videre med Hensyn til alle dem, som saaledes ere advarede: „Derfor ere de uden Undskyldning, og deres Synder hvile paa deres egne Hoveder." Hvis de Hellige i den skandinaviske Mission ville gjøre dette og følge hin Søsters Exempel, kunne de paa denne Maade støtte vort Missionsarbejde meget. Uagtet der her for Tiden kun findes nogle faa Ældster fra Zion, vil Værket ved forenede Anstrengelser have Fremgang, og den Dag vil komme, da det skal kjendes, at „ud af smaa Ting kommer det, som er stort".

Hans J. Christiansen.

De kvindelige Hjælpeforeninger i den skandinaviske Mission.

Vi lykønske Søstrene, der tilhøre de kvindelige Hjælpeforeninger, som med Flid og Troskab have besøgt fattige og syge Medlemmer af Kirken, trøstet dem med Evangeliets Ord og hjulpet dem med de Midler, det har været muligt for dem at skaffe tilveje. Der er organiseret Hjælpeforeninger i 21 af Missionens 28 Grene. Foreningernes samlede Medlemsantal er 461; det gjennemsnitlige Besøg ved de regelmæssigt afholdte Møder er 255. Der har i 1914 været aflagt 4,874 Husbesøg og bortgivet 2,011 Kr. 37 Øre.

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

Brev fra Præsidentinden over Kirkens kvindelige Hjælpeforeninger i Europa, Søster Ida B. Smith.

Den 16. Februar 1915.

Til de kvindelige Bestyrelser og Medlemmerne i den skandinaviske Missions kvindelige Hjælpeforeninger.

Kjære Søstre! Jeg har lige modtaget en Beretning fra Præsident Christiansen angaaende den Virksomhed, der har været udfoldet af Eders Foreninger i det forløbne Aar, og jeg ønsker at udtale min Paaskjønnelse af Eders Arbejde og at lykønske Eder med det gode Held, I have haft. Det er altid en Fornøjelse og Tilfredsstillelse for mig at se tilbage paa det Arbejde, der er vel gjort i Herrens Tjeneste, og naar vi forstaa, at vi have været regnet værdige til at indtage en Stilling

blandt Arbejderne i Vingaarden, saa føle vi, at dette er en af de mange Velsignelser, for hvilke vore Hjerter ere fyldte med Taksigelse og Glæde.

Den 17. Marts i Aar vil det være 73 Aar, siden Hjælpeforeningen blev organiseret af Profeten Joseph Smith i Nauvoo. Ved Begyndelsesmødet var der kun 18 Søstre tilstede.

Organisatianen har nu spredt sig til alle Dele af Verden, hvor Kirken har oprettet Grene, og den har ikke mindre end 45,000 Medlemmer. Sidste Maj nød jeg, som en af Kirkens kvindelige Delegerede, det Privilegium at overvære det store Konventionsmøde af International Council of Women (det internationale Kvinderaad) i Rom, Italien; det glædede mig meget ved denne Lejlighed at erfare, at Kirkens kvindelige Hjælpeforening er den næststørste kvindelige Forening i Verden. Hvilken vidunderlig Vækst har den ikke haft, siden den gode Sæd først blev saaet i Nauvoo! Der existerede paa hin Tid ingen stor Forening af Kvinder med Undtagelse af visse religiøse Søsterskaber (Nonner osv.). Siden da er den ene kvindelige Forening efter den anden sprungen frem, men vi kunne sige, at vor kvindelige Hjælpeforening har den Ære at være en Banebryder paa det udstrakte Omraade, hvor Kvindeforeninger kunne gjøre Nytte.

Det Virkeomraade, som Joseph Smith havde for Øje, da han fik den kvindelige Hjælpeforening oprettet, var meget stort. Organisationen skulde ikke alene være en Godgjørenheds-Forening, men ogsaa en Forening, som skulde virke for Reform i moralsk Henseende. Iblandt de Pligter, som bleve paalagte Søstrene af Profeten, vare disse — foruden at paavirke Brødrene til at gjøre godt — „at komme de Fattige til Hjælp og udøve Barmhjertighedsgjerninger“. Det forventedes af dem, at de vilde opmuntre og hjælpe Brødrene i Udførelsen af de Pligter, der paahvilede dem, saa vel som i at hjælpe de Fattige og Nødlidende. Profeten, inspireret af Herren, paaskjønnede tilfulde den vidunderlig gavnlige Indflydelse, som en god Kvinde kan udøve med Hensyn til Guds Børns Velfærd baade aandelig og timelig, og han organiserede den kvindelige Hjælpeforening, for at denne kvindelige Indflydelse kunde gjøre sig gjældende i fuldeste Maal overfor Arbejderne i Herrens Vingaard. Og dette var ikke en Fejltagelse; thi det praktiske Liv har bevist, at en Kvinde, som er fyldt med Guds Aand og i Besiddelse af den Takt, som er Kvindekjønnet særegen, kan gjøre særdeles meget godt. En Kvinde kan ofte opnaa at blive hørt, hvor Dørene ere lukkede for Ældsterne, og ligesom Engelen i Kornelius' Hus, om hvem vi læse i det nye Testamente, kan hun meddele de Sandhedssøgende, hvor de kunne finde en Mand, hvis Embede og Kaldelse det er at administrere Saliggjørelsens Ordinancer til Menneskenes Børn.

Her i Storbritannien have vi nu 42 Organisationer. Medlemmerne møde til regelmæssige Tider og varetage den Gjerning, der paahviler dem, saasom at besøge de Syge og hjælpe de Nødlidende. Som et specielt Arbejde have Søstrene paataget sig at forarbejde nyttige Artikler til Brug for Soldaterne, der ere paa Slagmarkerne, saasom strikkede Tørklæder, Handsker, Bælter, uldne Skjorter og uldne Huer. Vi have ialt bortskjænket henved 2,000 saadanne Artikler, der med Taknemlighed ere blevne modtagne af Komiteerne, som have med Soldaterhjælpen at gjøre. Sammenhold og Harmoni gjør sig gjældende blandt Søstrene, og en udmærket Aand er tilstede ved alle deres Møder. Jeg tilskriver dette dels den Maade, paa hvilken Møderne afholdes, dels vor himmelske Faders Velsignelser. Præsidentinden og hendes Raadgivere have altid i Forvejen ordnet et Program, der bestaar af Sang og Bøn, et Stykke at læse eller recitere, en evangelisk Tale af en Ældste eller en eller anden Broder eller Søster og nogle belærende Historier, fortalte paa en interessant Maade. Slige Programnumre have vist sig meget formaalstjenlige, og Møderne ere vel besøgte. Jeg kan anbefale Søstrene i alle Hjælpeforeningerne i den europæiske Mission forud at tilrettelægge et saadant Program ved deres Møder. Præsidentinden og hendes Raadgivere skulle gjøre dette i Fællesskab og ligeledes i Fællesskab udføre alt andet, som vedrører Foreningen, saa at fuldkommen Enighed kan være tilstede iblandt dem. Der bør ogsaa af enhver af Foreningerne holdes Regnskab over Indkomsterne og Udgifterne og føres Bog med Besøg og andet Arbejde, der udføres af Foreningerne, og en Rapport skulde sendes til mig aarlig, saa at alle Rapporterne kunne siges at være i Orden og en samlet Rapport udfærdiges.

Jeg beder, at den Herres Jesu Kristi Naade maa være os tildelt, saa at vi kunne blive styrkede og, som Apostelen siger, „naar vi gjøre det Gode, aldrig blive trætte, thi vi skulle tillige høste i sin Tid, saafremt vi ikke forsage". (Gal. 6 : 9.) Eders hengivne

Ida B. Smith.

Missionsnyheder.

To nye skandinaviske Ungdomsforeninger, henholdsvis for unge Mænd og unge Kvinder, bleve organiserede i 14. Ward i Salt Lake Stav den 4. Februar. Foreningerne organiseredes med særligt Henblik paa de unge Skandinaver, som komme til Salt Lake City og ere ukjendte med det engelske Sprog, men ogsaa for, at de ikke skulle glemme deres Modersmaal og Hjemlandets interessante Literatur.

Præsident Anthon H. Lund og Historieskriver Andrew Jenson vare tilstede ved Organisationsmødet. Et Kor blev ogsaa organiseret.

Broder Ramm Hansen blev indsat som Præsident for de unge Mænds Forening og Søster Maria Fjerringstad for de unge Damers Forening. Br. Nylander blev indsat som Korleder.

Det glæder os at se, at vor Kirkes skandinaviske Ungdom i Salt Lake City er vaagen og er interesseret i Alt, som hedder Fremskridt paa det religiøse og sociale Omraade.

Præsident Charles W. Penrose fyldte den 4. Februar 83 Aar og nyder trods sin høje Alder et godt Helbred. Han virker med den samme utrættelige Energi, som stedse har karakteriseret hans lange, velsignesrige Virksomhed, og kan som i Ungdommens Dage holde lange og højlig belærende Taler og skrive omfattende Afhandlinger om Theologi og sociale Spørgsmaal. Han beskriver stedse Evangeliets hellige Lærdomme i et klart og ildfuldt Sprog. Fra sine Ungdomsdage af, da han sluttede sig til Kirken i England, har han næsten uafbrudt virket som Missionær, som Skribent og som præsiderende Ældste i forskjellige Stillinger. Efter at han kom til Utah, har han virket som almindelig Arbejder, Skolelærer, Prædikant, Forfatter af theologiske Skrifter, Dagbladsredaktør, Historieskriver, kommunal Embedsmand og Lovgiver. Han har været borte fra Utah paa forskjellige Missioner og har som præsiderende Embedsmand besøgt de skandinaviske Lande. Broder Penrose er ikke alene højt elsket af Kirkens Medlemmer, men har vundet Tusinder af Venner blandt Politikere, literære Folk og Forretningsmænd, ikke alene i Utah, men i andre Stater i de mange Aar, han virkede som Journalist og Bladredaktør. Han havde altid et stort Held med sig som Redaktør. I Anledning af hans Fødselsdag skriver »Deseret News« blandt andet følgende: „Hans mange Tusinde Venner ønske, at hans Helbred vedblivende maa være godt, og at enhver af Livets Velsignelser, som hans Hjerte ønsker, maa blive ham tildelt.... Hans sjældne intellektuelle og sjælelige Egenskaber have gjort ham kjær for Alle, som have været hans Medarbejdere, og have vundet ham Alles Respekt, som han er kommen i Berøring med."

Den 7. Juli 1904 blev Br. Penrose ordineret til en af de tolv Apostle, og den 7. December 1911 blev han beskikket til anden Raadgiver i Kirkens øverste Præsidentskab.

De skandinaviske Hellige forene sig med de Hellige i alle Lande om at ønske Præsident Penrose til Lykke, og de ønske ham samtidig alle Herrens rige Velsignelser.

— „Manden er Kvindens Hoved", siger Skriften. „Naar Kvinden bliver Mandens Hoved, er der noget i Vejen enten med det ene eller det andet Hoved", siger Filosofen. — Intet er en større Ydmygelse for en Mand end at blive regjeret af en Kvinde, og dog regjerer Kvinden ofte bedst.

Uddrag af et Brev fra Præsident Hyrum M. Smith til Præsident Hans J. Christiansen.

..... „Vi ere taknemlige ved, at Ældsterne i den skandinaviske Mission nyde et godt Helbred og saaledes ere i Stand til mere virkningsfuldt at udføre Missionsarbejdet, som er paalagt dem. Vi forstaa saa vel, at Brødrene ikke kunne have nær saa godt et Register med Hensyn til Skriftuddeling som tidligere paa Grund af deres Bestræbelser for at besøge de Hellige og opbygge dem i Troen paa Evangeliet, men dette er et meget anbefalelsesværdigt Arbejde. Flokken maa holdes sammen, om end der kun er faa Hyrder. Den Onde kunde ikke have valgt sig nogen bedre Tid end den nærværende til at drive sit Værk, opvække Strid og Uenighed og fylde Hjerterne af de Hellige med Tvivl og forsøge at lede dem bort ved udklækkede bedrageriske Planer. Vi sympathisere alvorligt med Dem og vide fuldkommen vel, at Missionsværket i Danmark og Norge bliver varetaget paa den bedst mulige Maade.

Vi ere alle vel og føle aandelig vel her i Durham Huset, og saa vidt jeg veed, nyde Ældsterne i den britiske Mission et udmærket Helbred, og Herrens Aand...... Der paahviler Dem et stort Ansvar; men vi bede stedse til Herren for Dem, at han vil give Dem Styrke paa Legeme og Sjæl, svarende til Arbejdet, som paahviler Dem. Vi bede, at De med Deres Medbrødre maa blive beskyttede mod Ulykkestilfælde og Alt, hvad der kan skade Eder, og blive velsignede med de Ting, som skabe Fryd og Glæde. At Tiden maa blive fremskyndet, da Herren atter vil finde det passende at kalde sine Tjenere tilbage igjen til de skandinaviske Lande, er mit oprigtige Ønske.

Hjertelig Hilsen til de Hellige i den skandinaviske Mission.

Deres forbundne Broder

Hyrum M. Smith,

Præsident over den europæiske Mission.

En ædel Kvindes Bortgang.

Søster Mathilda Knudsen Christensen, som var almindelig kjendt og afholdt baade i Danmark og Utah, afgik ved Døden i sit Hjem i Ogden den 20. Januar 1915 af Lungebetændelse. Den Afdøde blev født den 3. Juni 1849 i Roholle, Syd-Sjælland, Danmark, annammede Evangeliet i Kjøbenhavn, hvor hun blev døbt af Ældste Andrew Jenson den 29. April 1880. Strax efter sin Daab blev hun et ivrigt og virksomt Medlem af Kjøbenhavns Grens kvindelige Hjælpe-

forening og blev efter en Tids Forløb Præsident over denne Forening. Hun emigrerede til Utah i 1893 og boede en kort Tid i Provo. Senere bosatte hun sig i Salt Lake City. For et Par Aars Tid siden giftede hun sig med Ældste Chr. Christensen fra Ogden. Her tilbragte hun derpaa sine sidste Leveaar.

Søster Christensens Begravelse fandt Sted fra 1. Wards Forsamlingshus i Ogden den 22. ds. under stor Deltagelse. Talerne ved hendes Baare vare: Historieskriver Andrew Jenson fra Salt Lake City, Adam L. Petersen fra Huntsville, Dr. Charles L. Olsen fra Murray, Carl E. Petersen fra Ogden og Biskop Nathan A. Tanner. Alle Talerne omtalte den Afdødes udmærkede Karakter og Trofasthed som en Sidste-Dages Hellig.

Søster Christensen efterlader sig sex Børn fra et tidligere Giftermaal. En af hendes Sønner, Georg A. Knudsen, var i Skandinavien som Missionær for nogle Aar siden. „Bikuben".

Hjælp de Nødlidende!

O, lad os, kjære Søskende, saa hjælpe her hverandre,
At Alle kunne glæde sig, mens sammen her vi vandre,
Saa Ingen mangler dagligt Brød,
Og Ingen lider Sult og Nød,
Men hvert et Savn er lindret,
Det Ondes Hærgen hindret!

O, lad os, kjære Søskende, naar alle vi er samlet,
Som, før vi kjendte Sandhedslys, i Mørket havde famlet,
Til Herren give Tak og Pris
I Jubelsang paa Englevis,
At han sin Søn os sendte,
Som Sorg til Glæde vendte!

O, lad os, kjære Søskende, vor Frelser stedse ære
Og med Sagtmodighed Enhver, som lytte vil, belære
Om Frelseplan og Naadekaar,
Om Herlighed, som overgaar
Al jordisk Glands og Gløde
I Paaske-Morgenrøde!

Ingvarda Furre,
Aalesund, Norge.

Dødsfald.

Peter Hansen, født i Lynge ved Aarhus den 20. September 1849, døde i sit Hjem i Redmond, Utah, den 27. Januar 1915. Sammen med sin Hustru blev han Medlem af Kirken i Danmark og emigrerede til Utah i 1879. Deres Ægteskab var velsignet med 11 Børn, 6 Piger og 5 Drenge. Broder Hansen var her paa Mission i Aarene 1911—12 og virkede en Tid i Aarhus Konference.

Tankesprog.

„Kjend Dig selv", sagde een Vismand. „Se Dig selv i Spejl", sagde en anden. Men de fleste sætte, naar de se sig i Spejlet, det smukkeste Søndagsansigt op, saa de vide slet ikke, hvor stygge de se ud til dagligdags.

Missionærernes Rapport for Februar 1915.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
William Jensen	Aalborg	4	1647	26	408	23	25	2	1	3
Peter M. Lundgreen	Aarhus	2	53	7	81	84	45	3		3
Joseph F. Kjær	Kjøbenhavn	2	122	4	66	18	60		9	
James F. Petersen	Bergen	2	705	16	192	76	70			
Nephi L. Williams	Kristiania	2	336	133		10	60	2		
Alma M. Andreasen	Trondhjem	2		10	10	9	21			
Totalsum for Missionen		14	2863	196	757	220	281	7	10	6

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)